

Раздел 2.5: Защитени и сертифицирани методи на култивация

Ключови теми в обучението:

- Многотунелно и парниково производство
- Техники за торене
- Хидропоника
- Органично производство и биологично разнообразие на околната среда

Основни цели на раздела:

След края на този раздел участниците ще могат по-добре:

- Да отглеждат насаждения и расади в защитени условия
- Да оценяват икономическата страна и да избират подходящи защитни структури
- Да използват торове при култивирането
- Да разбират принципите и да преценяват икономическия резултат от използването на техники за отглеждане с хидропоника
- Да отчитат въпросите на биологичното разнообразие при производството на зеленчуци
- Да разбират историята и принципите на органичното производство
- Да откриват органи за сертифициране на органична продукция
- Да разбират процедурите и законодателството относно акредитиране на органична продукция
- Да познават стъпките, необходими за прехода към производство на органична продукция

2.5.1 Многогунелно и парниково производство

Постигането на по-голяма прецизност и контрол е възможно, ако растенията се отглеждат в защитени условия. Защитеното култивиране (срещу ниски или вариращи температури) на практика е еквивалент на отглеждането на растенията под полиетиленово или стъклено покритие.

Използването на пластмасови и рамкови материали с ниска себестойност (най-често дърво) спомогна за бързото развитие на защитеното отглеждане под полиетиленови покрития през изминалите 25 години, по-специално в Южна Европа. В същото време стъклените парници значително намаляха заради разходите по построяването и поддръжката им.

Парниковата продукция не е еднакво разпределена в различните европейски държавите. В Италия 60% от общите площи със защитено отглеждани култури са на юг и в Сицилия. В Испания парници има главно по южния бряг (Алмерия). Във Франция центърът на зеленчукопроизводството е в региона на Прованс. В Гърция 50% от производството е съсредоточено на о. Крит, а за Португалия подобно разпределение може да се направи за района Алгарве.

Разсадниците се използват за отглеждане на култури с малък размер (като маруля, ягода, пъпеш, диня и др.). В тях се отглежда и разсад на по-високи култури (домати, чушки и др.). Подвижните защитни покрития са идеални при отглеждането им, тъй като покривалата могат да се махат и по този начин да се забави растежа на разсадъчния материал и да се повиши неговата устойчивост. Оранжерии и разсадниците могат също така да се използват и за цялостното отглеждане на зеленчуци и цветя.

До оранжерии трябва да има лесен достъп, така че продукцията да се изнася бързо и безпрепятствено. По-големите оранжерии често са разделени от централна пътека и имат широки входни/изходни врати, снабдени с прости механизми за затваряне, които могат да се задействат и отвън и отвътре. Складът обикновено е неразделна част от оранжерията, за да има къде да се съхраняват машините, торове и защитните препарати. Когато операции като обработка и пакетиране на продукцията се извършват от производителя, за целта в повечето случаи има отделни заслони. Те също могат да се използват за складиране на оборудване за растителна защита, апаратура за напояване и подхранващи вещества.

Работата в оранжерии може да се извършва на ръка, но често се употребява широка гама от малки машини. Те се проектирани според размерите на обработваемите участъци в оранжерията. Включват моторни окопачни машини и трактори с две/четири колела и мощност между 2 и 20 HP (horse powers – ‘конски сили’). Тези трактори са с малък радиус на обръщане и са оборудвани с различни сечива като плугове, въртящи се окопачки или товарни ремаркета.

Раздел 2.5: Защитени и сертифицирани методи на култивация

FReLECTRA Training

Проблемите с вредителите и заболяванията при защитената продукция са идентични с тези при полевата продукция, но и в същото време уникални поради модифицираната затворена среда. За щастие през последните години бяха предприети сериозни стъпки към разработването на оранжерийни програми за Интегрирана борба с вредителите, а изследователите усъвършенстваха приложението на различни тактики за контрол на оранжерийните вредители. Могат да се използват физически прегради като мрежи за насекоми, за се ограничи достъпа на някои вредители. Добре би било да се отстрани заразеният материал от оранжерии, за да се намалят значително популациите на насекоми. Вътре могат да се пуснат няколко естествени хищника, които ще намалят броя на вредителите до допустими нива.

Упражнение: Оранжерийно производство

Можете ли да изброите основните предимства и недостатъци на оранжерийното производство?

2.5.2 Техники за торене

Торта може да представлява различни материали като сено, дървени стърготини, слама от пшеница или пластмасови плоскости, които се поставят на земята, за да предпазват корените на растението от горещина, студ или суша или за да пазят плода от замърсявания (например ягоди, пъпеша и др.). Поставянето на тор или слама около растението, за да се подобрят условията за развитие, е практика, която датира от преди 300 години или дори повече. Първите използвани материали за наторяване на растенията били остатъци от растения и животинска тор. В края на 20-те години на миналия век се разпространява употребата на асфалт. След 1950 г., когато се появяват полиетиленовите материали, предпазването на растенията се развива значително. С тях температурите на почвата могат да се повишат до $6 - 8^{\circ}\text{C}$, влагата се задържа и се потиска развитието на плевели.

Торовете могат да се разделят на две групи – естествени материали и изкуствени продукти, създадени от човека. Естествените материали включват дървесни продукти (например стърготини), торф, животинска тор и растителни остатъци като сено, слама и различни компости. Изкуствени материали са хартията, пластмасови плоскости, комбинациите от хартия и пластмаса, алуминиевото фолио и различните емулсии от впръскан асфалт. Някои от торовете се разпадат за около 30 – 130 дни обикновено вследствие на ярка слънчева светлина.

Когато се използват пластмаса или полиетилен, те обикновено са черни и растенията или техният разсад се показват през тях. Плътното закриване на големи площи налага използването на някой от видовете капково напояване под покритието. Покривалата се сгъват на руло в края на сезона, за да може почвата да бъде обработена, или се оставят там за не повече от три години.

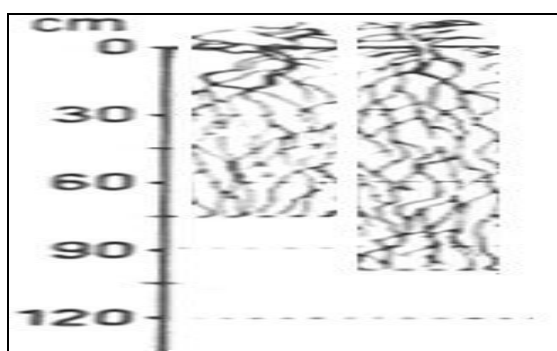
Раздел 2.5: Защитени и сертифицирани методи на култивация

FReLECTRA Training

Полето, което следва да бъде наторено, трябва да се е изоре, подобри и подготви по обичайния начин. Торта се нанася, когато състоянието на почвата го позволява, т. е. когато тя не е нито твърде суха, нито твърде влажна. По-ранното поставяне на торта предварително затопля почвата преди засаждането на растенията. Съществуват машини за поставяне и махане на предпазните средства и те могат да зариват краищата на пластмасовите плоскости в лехите за засаждане на растенията.

Торовете значително променят околната среда на растението и влияят на развитието му през периодите, когато условията за растеж са по-малко благоприятни. Те помагат на растенията да понасят по-добре отрицателните въздействия на околната среда, причинени от слаби валежи и ниски температури на въздуха и почвата. Торовете също така помагат и за контрол на плевелите, изпарението, сбиването на почвата, филтрирането ѝ и др. Те оказват влияние на качеството на реколтата, добивите и времето за производство. По-високите температури, по-подходящата влажност и светлина, по-високата концентрация на CO₂ и по-добрата структура на почвата допринасят за подобряване растежа на растенията. Пластмасовите покрития са се доказвали като особено полезни за култури с плитки корени и/ или чиито корени се благоприятстват от по-високите температури и съдържание на кислород в почвата или обилната влага по повърхността ѝ. Пълзящите и увивните растения показват по-съществени резултати от използването на тор, отколкото които и да е други култури. При домати корените се обръщат надолу и скоро запълват почвата от всички страни на растението дори до 90 см дълбочина и повече (виж по-долу).

Фигура: Вид домати – наторен и ненаторен за сравнение

(Източник: Nozioni pratiche di agronomia, Edagricole, 1984)

От друга страна кратуновото растение има много широка, добре разклонена коренна система, която се разпростира странично по повърхността, не по-дълбоко от 10-20 см, с много малко важни корени, които отиват на дълбочина 40-50 см.

2.5.3 Хидропоника

Раздел 2.5: Защитени и сертифицирани методи на култивация

FReLECTRA Training

Хидропоничните системи, при които растителните култури не се отглеждат в почва, а в хранителни разтвори, съставени от вода и разтворени минерални соли. Те съдържат всички необходими елементи за правилния растеж на растенията, които израстват, развиват цветове и такива плодове, каквито и при традиционния растеж на растението в почвата. При тези високотехнологични и контролирани системи за култивация резултатът при отглеждането на зеленчукови култури без почва, що се отнася до продуктивността и качеството, обикновено е по-добър в сравнение с този, получен при подобни култури, отгледани на полето или в защитена среда.

Хидропониката се разпространява все по-широко поради:

- възможността за ефективен защитен контрол на околната среда чрез въвеждане на затворен и модифициран отворен цикъл от техники;
- автоматизацията на системите;
- по-ниските операционни разходи, отколкото при традиционните оранжерии;
- по-чистите (незамърсени) и безопасни продукти с отличен вкус и аромат;
- увеличената продуктивност;
- понижената нужда от използването на химически продукти за защита на растенията и липсата на необходимост от използването на хербициди;
- отсъствието на проблеми, свързани с изтощаването на почвата и с нейното химическото замърсяване и заразяване.

Въпреки относително високата цена на отглеждането на култури без почва, тези предимства убедиха много фермери да превърнат оранжерии си в такива системи. Някои специфични методи за отглеждане на растения без почва бяха създадени за точно определени култури (като ягода, зелен фасул, маруля), въпреки че общоприетите методи позволяват отглеждането на най-различни зеленчуци.

2.5.4 Органично земеделие и биологично разнообразие

Производителите, които искат да отглеждат органична продукция и то правилно и с възможност за печалба, трябва да започнат с презумпцията, че прилаганият метод ще се основава на подобрене на органичната, физичната и микробиологичната плодородност на почвата и на управлението на екосистемата в стопанството.

Раздел 2.5: Защитени и сертифицирани методи на култивация

FReLECTRA Training

Консумацията на органични плодове и зеленчуци нараства, тъй като потребителите от новото хилядолетие са по-информирани и забелязват различните пресни продукти, които консумират, и начина, по който те се произвеждат. Покачването на органичната индустрия бе бързо. В момента над три милиона хектара земя в Европа се използва за производство на органични плодове и зеленчуци и според новите проучвания около 120 000 компании са ангажирани в тази индустрия. Органичната продукция съставлява 3% от общия обем на продажбите на храни през 2003 г. и тази цифра се очаква да нарасне през следващите 10 години, но с по-малка степен на растеж, тъй като много продукти търсят начини да заместят традиционните доставки. В момента пресните плодове и зеленчуци представляват най-голяма част (18%) от целия обем на продажбите на органични храни.

Преди около 25-30 години били открити първите магазини за храни от природата, предлагащи главно органични продукти, а в началото на 90-те години в тази област навлязоха и супермаркетите. В момента предлагането на органични плодове и зеленчуци на ниво продажби на едро и дребно е много разнообразно, като повече от 100 вида зеленчуци се предлагат целогодишно и най-разпространените от тях са картофи, моркови, лук, зеле, домати, тиквички, краставици, карфиол, броколи и марули.

Най-разпространените органични плодове са ябълки, киви, авокадо, лимони, круши, нектарини, праскови, стафида, ягоди, череша и сливи. Най-разпространените органични тропически плодове са банани, кокосови орехи, манго и ананас.

Органичното земеделие може да се опише най-добре като метод за отглеждане на култури, при който не се употребяват нито синтетични (изкуствени) торове, нито пестициди. Според дефиницията в Кодекса по храните (Codex Alimentarius) обаче "екологично чистото (органичното) земеделие е система за управление на продукцията, която е в хармония с природата и която подсилва и подобрява агро-екологичното здраве, включително биоразнообразието, биологичните цикли и почвени биологични дейности. Тя набляга на употребата на управленчески практики, които предпочитат употребата на извънстопански материали. Като се взема предвид това, че регионалните условия изискват системи, които са приспособени за местните условия. Това се постига с употребата, където е възможно, на агрономични, биологични и механични методи, които са противоположни на употребата на синтетични материали, за да се изпълни всяка специфична функция в рамките на системата".

Няколко национални правителства множество организации за частни организации за сертифициране и съюзи на производителите са дали определение на органичното земеделие. В миналото разликите в тези определения са били незначителни, но търговското търсене на последователност е довело до по-голяма еднозначност през последните години. Един от основните елементи, които разграничават органично земеделие от другите форми на устойчиво земеделие, които могат лесно да се поддържат, е съществуването на стандарти за продукцията

Раздел 2.5: Защитени и сертифицирани методи на култивация

FReLECTRA Training

и процедури по сертифициране, въпреки че не съществуват общоприети стандарти за производството и стопанисването на екологично чисти плодове и зеленчуци. Първоначално стандартите за екологично чисти продукти са създадени от частни асоциации, позволяващи на членовете им да използват съответните търговски марки и етикети за екологично чисти продукти на асоциацията, когато продават своите продукти. Световната федерация на движенията за органично земеделие (The International Federation of Organic Agriculture Movements, IFOAM) е неправителствена организация, която подкрепя международното органично земеделие. Тя е постановила ръководните принципи, които са широко разпространени за органично производство и обработка. Тези принципи са всеобщо известни като “минимални стандарти” и оставят място за по-подробни изисквания в зависимост от регионалните и местни ситуации.

С разпространението на органичното производство много от страните въвеждат свои собствени органични стандарти. След началото на 90-те години на миналия век страните-членки на Европейския съюз са въвели общи стандарти за органична продукция, обнародвани с Наредба на ЕИК 2092/91. Наредбата определя минималните изисквания за органични земеделие във всички страни, членуващи в съюза, и е директно приложима от закона. Тя включва стандарти за производство, обработка, внос, контрол и сертифициране, търговия и етикетирание на органична продукция. През 1999 г. Комитетът по оценяване на храните към FAO/WHO Комисията по кодекса на храните (The Committee on Food Labelling of the FAO/WHO Codex Alimentarius Commission) прие “Правилник за производството, поддръжката, етикетирането и продажбата на храни, произведени по органичен метод”. Много от тези органични стандарти обикновено се застъпват по смисъл, тъй като произтичат предимно от ръководните принципи за органична продукция на Световната федерация на движенията за органично земеделие.

Във всички случаи е предвидено приложението на методи, които допринасят за поддръжката и подобряването на плодовитостта на почвата, а в много от тях се разрешава използването на природни материали, докато синтетичните са забранени. Въпреки всичко има изключения и в двата случая. Определени природни материали, оценени от различни програми по сертифициране като вредни за човешкото здраве или природна среда, са забранени от някои наредби, а в други са позволени определени синтетични материали. Например Наредба ЕЕС 2092/91 разрешава, когато е необходимо, употребата на определени торове, както и на някои средства за предпазване на растенията. Всички програми по сертифицирането поддържат списъци с точно определени синтетични материали и забранени природни материали.

Голяма част от производителите не използват синтетични материали, но това само по себе си не е достатъчно тяхната продукция да се класифицира като органична. Много програми по сертифициране изискват допълнителни мерки за опазване на околната среда във връзка с опазването на почвите и водите, контрола на замърсяването и за употребата на биологични вещества за контрол.

Раздел 2.5: Защитени и сертифицирани методи на култивация

FReLECTRA Training

Земеделците, които произвеждат органични култури за износ и същевременно отглеждат основни хранителни продукти в други части на стопанството, като използват традиционните методи с торове и пестициди, недопустими за екологичната система, много рискуват да нарушат стандартите, освен ако не се вземат ефективни мерки за предпазване от преминаване на забранени вещества в екологично чистите обработваеми площи.

Органични продукти, които произлизат от държави, които не са членки на ЕС, могат да бъдат внесени и предложени на пазара в рамките на ЕС с етикет за органично продукти, ако се приеме, че са произведени и сертифицирани според процедури еквивалентни на тези за ЕС и одобрени от органа за сертифициране на съюза. На практика според Наредба ЕИК 2092/91 има две възможности да се получи правото на износ на органични продукти за ЕС:

- 1) когато страната-износител вече е установила и реализирала стандарти за органична продукция и институцията за сертифициране я е включила в *списъка на ЕС по чл. 11*. Държавите от този списък могат да изнасят органични продукти, удостоверени от лицензирана национална институция за сертифициране към ЕС без да са необходими допълнителни сертификати или акредитация. Всяка пратка трябва да е съпроводена с документ, удостоверяващ, че стандартите и сертификационните мерки имат същата сила като тези, приложими в ЕС.

За да станат част от списъка, държавите трябва да осигурят достатъчно доказателства за това, че съществува надеждна система за процедури по стандартите и сертификатите, както и че тя е еквивалентна на тази в ЕС. Европейската комисия оценява органичните стандарти и мерките за сертифициране на съответната държава, за да провери дали отговарят на чл. 6 от Наредба 2092/1991, а сертификационните мерки трябва да отговарят на мерките, описани в чл. 8 и чл. 9. За да гарантират равнозначност между ефективността на инспекцията и сертификационните мерки, сертифициращите органи в страните-вносителки също трябва да спазват стандартите EN 45011 или ISO/IEC Указание 65:1996.

Опитът показва, че процесът по включване на страна в този списък е труден и дълъг. През юни 2001 г. само 6 държави са били приети (Аржентина, Австралия, Чехия, Унгария, Израел и Швейцария).

- 2) ако държавата, която изнася, не е част от Списъка по член 11, износителят трябва да помоли вносителя за страната от ЕС за *индивидуално разрешение за внос*. Вносителят кандидатства пред властите в съответната страна-членка на ЕС, за разрешение за внос и молбата му трябва да е придружена с документи, удостоверяващи съответствие със стандартите и мерките по контрола. Производителят и износителят трябва да са сертифицирани според процедурите на ЕС и със съдействието на акредитиран сертификационен орган на ЕС.

Раздел 2.5: Защитени и сертифицирани методи на култивация

FReLECTRA Training

Разрешения за внос се издават за дадено количество определени продукти от определени страни, за конкретни вносители и важат за определено време. Веднъж внесени в страна-членка на ЕС, продуктите могат свободно да се продават в рамките на съюза. На практика продължителността на процеса за получаване на разрешение за внос може значително да варира от седмици до месеци. Повече от 70 държави изнасят органични хранителни продукти в Европейския съюз, използвайки този подход.

Законодателството на ниво Европейска общност датира от юли 1991 г., когато бе приета Наредба (ЕИК) 2092/91 за органично производство на земеделски продукти. Тази наредба засяга главно четири аспекта:

- правила, отнасящи се до производство на земеделски продукти и подготовката на хранителни продукти;
- класифициране на органичното земеделско производство и хранителни продукти;
- изисквания по инспекциите;
- режим за еднаквост на стоката за внос от държави, нечленуващи в ЕС.

Логото на ЕС, установено с Наредба (ЕЕО) №331/2000, за органични продукти не е задължително за операторите като инструмент за реклама на техните продукти.

За да бъде признато за органично, едно стопанство трябва да попълни доклад до съответния сертификационен орган и да го изпрати в регионалния му офис, намиращ се най-близо до стопанството. Тогава органите за акредитация ще изпратят инспектори, които ще проверят стопанството, ще вземат проби, за да ги анализират за химични остатъци, ще ревизират документацията на стопанството и ще се нуждаят от свободен достъп до всички обработваеми площи и стопански сгради. След като докладът на инспекторите бъде изготвен, стопанството се определя като “приспособено към органично производство” за минимален период от време 12 месеца за земни насаждения и две години за дървесни култури. В края на този период стопанството се определя като “органично”, а продукцията като “органична”. Освен това всички продукти, произвеждани в стопанства, които са в процес на приспособяване към органично земеделие, могат да бъдат сертифицирани и пуснати на пазара, като се подчертае, че са в процес на приспособяване.

Акредитационните органи проверяват дали методите и производството са съобразени с клаузите в Наредба ЕИК 2092/91 (Reg. ЕЕС 2092/91) и дали етикетите на продуктите от култури, отгледани в органични стопанства трябва да носят знака или името на упълномощени органи по акредитация, лицензирани от държавата на продажба.

Раздел 2.5: Защитени и сертифицирани методи на култивация

FReLECTRA Training

Производителите, усвояващи органичното земеделие, ще трябва да се запознаят с процедурите и внимателно да ги прилагат, ако искат да се сдобият с лиценз и той да не им бъде отнет. Отгледаните в земеделско стопанство продукти от местни насаждения, животни и микроорганизми за борба с вредители, плевели и болести са позволени в органичното земеделие, но всеки добив трябва да бъде оценен и одобрен по силата на контролирана процедура за сертифициране. Например контролът на температурата и физичните методи за борба с вредителите, болестите и плевелите са позволени, но стерилизацията на почвата с цел да се премахнат вредителите и болестите може да бъде ограничена до случаите, в които е невъзможна подходяща смяна или подновяване на почвите. Понякога разрешение може да се получи само от сертификационен орган след разглеждане на всеки един конкретен случай.

Цялото оборудване от традиционната земеделска система трябва да се почисти добре и да се освободи от остатъци, преди да се използва на екологично чисти места. Употребата на синтетични пестициди, регулатори на растежа, оцветители и генетично модифицирани организми е абсолютно забранена, а всички разрешени продукти за борба с вредителите, болестите и плевелите по растенията, както и стабилизаторите на растежа трябва да бъдат определени от съответния орган за сертифициране.

Практически проучвания

1. Стопанство “Masserie San Iorio”

Стопанството “Masserie San Iorio” от провинцията Л’Акила в подножието на Националния парк Аbruзо е пример за малко стопанство за отглеждане на органични плодове и зеленчуци. В момента стопанството притежава 3 хектара овощни насаждения, като специално внимание се обръща на дребните плодове като малини, френско грозде, цариградско грозде, диви ягоди, розови шипки и др. Изборът на продукция е продиктуван от фактът, че тези плодове са типични за този район. Само 10% от продукцията се продава директно на пазара, а останалите 90% се преработват в стопанството на конфитюри и ликьори.

Използват се екологично чисти методи за култивиране, а за борбата с паразитите и болестите се използват безвредни насекоми. Всичко се проверява и сертифицира от Италианската асоциация за биологично земеделие (Associazione Italiana Per L’Agricoltura Biologica) – една от 13-те лицензирани институции за акретитация в Италия.

2. “Conerpo”

“Conerpo” е един от водещите производители на органични стоки в Италия и е установил екологичната си сфера на дейност - “Borgosole Bio”, през 1997 г.

Раздел 2.5: Защитени и сертифицирани методи на култивация

FReLECTRA Training

Стопанството, което отглежда, пакетира и изнася, започва да се занимава с органични домати и кайсии в началото на 90-те години на миналия век и от тогава количествата са нараснали неимоверно много. “Borgosole Bio” обработва около 10 000 тона плодове и зеленчуци годишно и пуска на пазара 30 продукта, включително цитрусови плодове, плодове с костилки, тиквички, лук и домати.

“Borgosole Bio” планира да продължи да влага в този сектор и желае да стимулира и други традиционни производители да насочат дейността си към производството на органични плодове и зеленчуци.

3. Кооперация “Ремра”

“Ремра” е италианска кооперация, която иска да увеличи органичното си производство. През 1993 г. стопанството започва да предлага на пазара прясна органична продукция под марката “Il Salto”, но по-късно, в началото на 2001 г., тя е променена на “Vitalia Bio”. “Ремра” се състои от 74 производители на органични продукти, които се намират в региона Емилия Романя и всичките плодове се пускат на пазара под марката “Vitalia Bio”. Групата се занимава с костилкови плодове, северно-американски сливи (*Diospyros virginiana*), киви и др. През 2000 г. те произвеждат 1 400 тона плодове и зеленчуци, но се надяват да увеличат продукцията си през 2002 г. до 2 700 тона. Основните пазари за износ на “Ремра” са Холандия, Германия и Обединеното кралство. Значителни количества се консумират и в страната.

4. “Minnaar”

“Minnaar” е Холандска компания със значително производство на органична продукция. Ръководството в “Minnaar” вярва, че европейският пазар за органични стоки допълнително ще се разрасне, след като консуматорите започнат да обръщат повече внимание на храната. Холандският доставчик предлага на пазара пресни органични продукти от 1998 г., като произвежда разнообразие от зеленчуци, включително чушки, домати и краставици. Износните пазари на “Minnaar” включват Германия, Обединеното кралство, Хонд Конг, Канада и констатират 300% увеличение на консумацията за 2000 г. “Minnaar” съсредоточава усилията си върху товарене на корабите по-големи количества продукция, предназначена за супермаркетите, като наблягат на годишни доставки и доставки, градящи се на базата на ценово съперничество.

5. “Thames Organic Produce Ltd.”

В Обединеното кралство “Thames Organic Produce Ltd.” е част от групата “Thames Fruit”. Тя черпи източници на органична продукция от няколко страни от Европа и извън нея и се наслаждава на партньорства с производители от Испания и Италия. Компанията се занимава с няколко свежи стоки като цитрусови плодове, ябълки, круши, чушки и марули.

6. “Bio-Zeus”

В Гърция “Bio-Zeus” е мрежа от 800 производители, установени в южен Пелопонес. “Bio-Zeus” изнася разнообразие от плодове, включително цитрусови плодове, киви, трапезно грозде, пъпеши, праскови, голи праскови и череша. Тя изнася и домати, краставици, чушки. Понастоящем Германия е най-големият пазар за “Bio-Zeus”, но компанията предвижда нови инициативи като пазарите в САЩ и Средния изток.